

www.zvon.info

ZVON

LISTOPAD / NOVEMBER

2018

časopis krajanské rodiny v New Yorku

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Kňazské bratstvo svätého Petra

MV

Dnes si predstavíme posledné spoločenstvo v tejto sérii a to Kňazské bratstvo svätého Petra (latinsky Fraternitas Sacerdotalis Sancti Petri). Toto kňazské bratstvo je spoločnosťou apoštolského života pápežského práva, čiže nie je to rehoľa v tradičnom slova zmysle, hoci členovia bratstva žijú komunitným životom v malých spoločenstvách. Pri tomto bratstve sa budeme musieť najprv pozrieť trochu bližšie na fenomén “tradicionalizmu” v Katolíckej cirkvi po Druhom vatikánskom koncile.

Starší z vás si možno ešte spomenú na predkoncilovú liturgiu slávenú v latinčine. Druhý vatikánsky koncil priniesol naozaj revolučné zmeny v liturgii, ale aj nový prístup k ekumenizmu a dialógu s ostatnými cirkvami či náboženstvami. Pri liturgii sa jednalo najmä o zavedenie používania národných jazykov namiesto latinčiny a takisto pomerne rozsiahle zmeny v samotnej liturgii. Tu však treba pripomenúť, že tieto zmeny neboli úplnými novinkami, ale v mnohom skôr návratom k liturgickej praxi prvých 15 storočí Cirkvi – teda pred zavedením rozsiahlych liturgických zmien Tridentným koncilom v poreformačnom 16. storočí. Čo sa týka otázky ekumenizmu, tomu som sa obsirnejšie venoval v predošlom príspevku. Tu len zopakujem, že dnes prevláda názor, že hoci dialóg s ostatnými cirkvami je dôležitý ako aj modlitby za jednotu kresťanov, nie je reálne očakávať skoré zjednotenie kresťanov tak ako tomu bolo v období istej eufórie krátko po Druhom vatikánskom koncile.

Ako to už pri konciloch býva, zmeny, ktoré priniesol Druhý vatikánsky koncil neboli všetkými vítané. Závery ekumenického koncilu potvrdené pápežom sú však vo veciach viery a mravov záväzné pre všetkých veriacich a veríme, že sám Boh – Duch Svätý takýmto spôsobom vedie Cirkev a hovorí k nám (Katechizmus Katolíckej cirkvi, paragraf 891). Napriek tomu sa našla skupina okolo francúzskeho arcibiskupa Marcela Lefèbvra, ktorá niektoré závery koncilu neprijala a po čase sa rozišla aj s Katolíckou cirkvou (Kňazské bratstvo svätého Pia X.).

Hlavným znakom tejto skupiny bolo, že pokračovala v slávení predkoncilovej liturgie. S tým však problém nebol, slávenie predkoncilovej liturgie nie je porušenie vierouky a toto spoločenstvo získalo biskupské schválenie potvrdené Svätou Stolicou na skúšobné obdobie v 70-tych rokoch. Kritický duch tohto spoločenstva voči smerovaniu Cirkvi po koncile (ktoré označovala za liberálne) však prerástol do odmietania niektorých vieroučných článkov Druhého vatikánskeho koncilu a to najmä ohľadom ekumenizmu a snahy o medzináboženský dialóg.

Toto smerovanie vyvrcholilo v roku 1988 keď starnúci arcibiskup Lefèbvre z obavy o prežitie svojho hnutia po jeho smrti vysvätil štyroch

biskupov bez schválenia pápežom - v Cirkvi totiž iba biskup môže svätiť ďalších biskupov, kňazov a diakonov. Urobil to aj napriek písomnému varovaniu Jána Pavla II. aby to nerobil. Takýto skutok je veľmi vážnym previnením a cirkevné právo zaň predpisuje najprisnejší trest – exkomunikáciu latae sententiae, čiže samotným vykonaním skutku automaticky aj bez vyhlásenia exkomunikácie. Exkomunikácia znamená vylúčenie zo spoločenstva Cirkvi a je to liečebný trest za obzvlášť ťažké hriechy – má za cieľ “zatriať” hriešnikom aby sa uvedomil, konal pokánie a mohlo mu tak byť odpustené.

Po oficiálnom oznámení exkomunikácie arcibiskupa Lefëbvra si časť duchovných bratstva svätého Pia X. uvedomila niekoľko zásadných skutočností. Predovšetkým fakt, že Katolícka cirkev sa nikdy nezriekne Druhého vatikánskeho koncilu a nebude ani korigovať jeho dokumenty. Preto sa dvanásť kňazov a niekoľko seminaristov, vedených kňazom Josefom Bisigom, odlúčilo a 18. júla 1988 vytvorilo vo švajčiarskom opátstve Hauterive Kňazské bratstvo svätého Petra. Toto bratstvo jasne deklarovalo vernosť náuke Cirkvi a uznanie všetkých záverov Druhého vatikánskeho koncilu ako aj poslušnosť pápežovi a tak získalo schválenie ako spoločnosť apoštolského života pápežského práva.

Bratstvo svätého Petra má dve hlavné charakteristiky. Prvou a hlavnou je formovanie a posväcovanie kňazov a veriacich zachovávaním liturgických a spirituálnych tradícií latinskej Cirkvi, predovšetkým slávením liturgie sv. Pia V. (nazývanej aj tridentská omša) podľa misála pápeža sv. Jána XXIII. z roku 1962. Druhým je bežné pastoračné pôsobenie týchto kňazov v službe Cirkvi a k spásu duší. Kňazi bratstva vysluhujú sviatosti podľa liturgických kníh z roku 1962. Na rozdiel od Lefëbvrovho hnutia, ktoré sa od počiatku až dodnes otriasa neustálymi vnútornými rozbrojmi, toto bratstvo pôsobí konsolidovaným dojmom. Rozvíja sa harmonicky na prospech celej Katolíckej cirkvi.

Na záver treba podotknúť, že v Katolíckej cirkvi existuje vedľa seba viacero duchovných smerov alebo „spiritualít“ ako sa zvyknú nazývať. Je to otázka dôrazu na rôzne čnosti (napríklad chudoba u františkánov), vkusu alebo vnútornej inklinácie konkrétnych veriacich. Niektorí preferujú hlasnú a živú liturgiu či spoločnú modlitbu, niekomu viac vyhovuje tichý rozhovor s Bohom, modlitba svätého ruženca či rozjímanie nad Božím slovom. Všetko je to však úplne v poriadku pokiaľ stojí viera človeka na skale, ktorou je Kristus a jeho tajomné telo – Katolícka cirkev.

Tradičná tridentská latinská liturgia – hoci na prvý pohľad sa môže zdať nezrozumiteľná, má svoju duchovnú hĺbku, ktorá mnohých priťahuje. Latinčina nie je veľmi ťažká reč a táto liturgia je plná tajomstiev a symboliky. Veľmi podobné je to s byzantskou liturgiou, ktorú slávia naši takisto katolícky bratia gréckokatolíci. Na záver ešte podotknem, že vzhľadom na rastúcu popularitu tejto predkoncilovej liturgie povolil v roku 2007 pápež Benedikt XVI. jej používanie pre celú Cirkev.

TŘI KNIHY

DOČETL jsem tři krásné knihy, které jsem koupil v létě na mé návštěvě doma. Každá z nich má své kouzlo a osoby, které v nich vystupují, znám více, či méně osobně. Jsou to tři autobiografie. První knížka popisuje životní osudy benediktinského arcipata **Petra Siostrzonka**. Kniha vyšla na základě rozhlasového cyklu Osudy vysílaného Českým rozhlasem Vltava. Petr, řeholním jménem Prokop, velmi lidsky a srozumitelně popisuje svoje rozhodnutí sloužit Bohu. První peripetie v době komunismu a potom “znovuzkříšení” benediktinského kláštera v Břevnově.

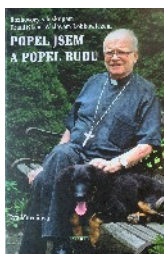

Ukázka z knihy

Lidé působící na pozicích představených (neboli autority) si odjakživa často stěžovali na nedostatečnou poslušnost svých podřízených. Jako představený v církvi, převor kláštera, který jistě má očekávat poslušnost ze strany podřízených, nemohu se ale někdy ubránit dojmu, že pod pojmem poslušnost si mnohdy představujeme hlavně bezvýhradné přijetí našeho vlastního názoru. Což nemusí být to nejpodstatnější.

Samo slovo autorita pochází z latinského „augere“ – a znamená množit. Můžeme dodat: množit dobro druhého. Ten, vůči němuž projevujeme svou autoritu, má naším působením dojít k plnosti všeho, co je pro život nezbytné. Autorita tedy nespočívá v tom, jak se mnozí mylně domnívají, žádat po druhém, aby se mi podrobil, ale spočívá ve vedení druhého, aby on spěl ke stále většímu dobru.

Druhá velmi poutavá kniha “Popel jsem a popel budu” přináší rozhovory s mým biskupem **Františkem Václavem Lobkowiczem**. Otec biskup nezapřel svou modrou krev a s moudrým nadhledem odpovídá na otázky Evy Muroňové. Ta se také neváhá porovnávat odpovědi pana biskupa s odpověďmi jeho blízkých přátel.

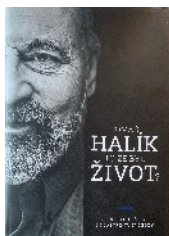

Ukázka z knihy

Jak rodiče nesli přestěhování ze zámku z Křimic?

Oni s tím tak nějak počítali. Když jsem se narodil, byl náš majetek většinou už zkonfiskovaný. Dědeček neměl ani důchod a tatínek měl na nás, maminku, čtyři děti a dědečka, po roce 1951, když přestal dělat správce zámku a nastoupil jako cestář u Správy silnic, v nové měně necelých 1000 korun. Tatínek, vysokoškolsky vzdělaný člověk, inženýr zemědělství, dělal cestáře.

Bez známky zatrpklosti jezdíval v zimě kolem vlastního zámku, a když bylo náledí, pohazoval silnice. A dělal to dobře a poctivě. Jednou pracoval s partou cestářů, přijeli Francouzi a ptají se na cestu. Tatínek jim francouzsky opověděl a oni říkají: „To je úžasné! Ten český národ! Tady i člověk, který opravuje cesty, umí francouzsky.“

Třetí autobiografickou laděnou knihu napsal **Tomáš Halík**. Patří mezi nejvzdělanější lidi v naší zemi a myslím si, že nejsem daleko od pravdy, že nejen u nás, ale i v Evropě. Kniha “Tomáš Halík To že byl život?” shrnuje jeho dosavadní putování a hledání Boha v jeho bohatě laděném životě. Tomáš krásně spojuje hlubokou víru v Ježíše s respektem k ostatním náboženstvím. Jeho některé knihy vyšly také v anglickém jazyce a vřele je doporučuji ke čtení.

Ukázka z knihy

Do Japonska jsem poprvé přiletěl počátkem srpna 1998, měsíce po svých padesátinách. Z letiště v Ósace jsem doputoval na posvátnou horu Hiei nad Kjótem, pokrytou kláštery, které uchovávají nejstarší a nejvznešenější tradice japonského buddhismu. Byl jsem ubytován v malé poustevně jednoho z těchto klášterů. Hned na uvítanou mi řekl přestavený kláštera s typicky japonskou zdvořilostí: „Slyšel jsem, že váš prezident je právě vážně nemocen. Nevadilo by vám, kdybychom se dnes večer za něj společně pomodlili?“ Samozřejmě jsem souhlasil, o to více, že jsem věděl, jak velmi si učení japonští mniši na hoře Hiei Václava Havla váží. Večer jsem se pak účastnil obřadu v hlavním chrámu, při němž – jak mi vysvětlil můj neocenitelný průvodce – celebrant symbolicky vkládal nemoci a strasti českého prezidenta do vysoko šlehajícího ohně a pálil je. Ještě v noci jsem pak sledoval na internetu čerstvé zprávy CNN – zmínili se, že Václav Havel prošel těžkou zdravotní krizí, kdy byl ohrožen na životě, je však v nemocnici v Rakousku a žije.

O několik měsíců později jsem navštívil Václava Havla v Praze, a protože přišla řeč na chystanou návštěvu jeho manželky v Japonsku, zmínil se mi, aniž bych mu předtím cokoliv o svých japonských zkušenostech vyprávěl, že právě ve chvíli, kdy v rakouské nemocnici procházel oním kritickým stavem, měl jakýsi podivný sen, že je v nějaké asijské modlitebně, obklopen buddhistickými mnichy, a že ještě určitý čas po procitnutí z narkózy se mu do běžného vnímání pletly jakési „asijské motivy“. Celkem jednoduše se dalo spočítat, že jeho zdravotní krize proběhla přibližně v době obřadu, o němž jsem právě vyprávěl. Inu, v kláštorech blízkých i vzdálených, se občas dějí věci vskutku prazvláštní.

Přeji Vám hezké čtení, Fr. Antonín

Synod of Bishops on young people

October 3-28 2018

Synod groups on sexuality: Church welcomes all, calls all to conversion

No one is excluded from the love of God or from being welcomed into the Catholic Church, but God's love and the Church's welcome also come with a call to conversion, said the English-language groups at the Synod of Bishops.

Young people need to know "the Church's beautiful, yet challenging, vision, teaching and anthropology of the body, sexuality, love and life, marriage and chastity," said the English-A group.

"At the same time, we restate the Church's opposition to discrimination against any person or group, and her insistence that God loves every young person, and so does the Church," the group said in its report. The reports, published by the Vatican Oct. 20, were the result of reflections in the small groups - divided by language - on the final chapter of the synod working document, which dealt with "pastoral and missionary conversion."

Most of the 14 working groups called for further local and national dialogue with young people on what they need from the Catholic Church and what they can offer the Church. Most also called for a greater involvement of women in the life of the Church, including in the training of priests, and many acknowledged how the sexual abuse scandal undermines the Church's credibility.

None of the synod groups in any language used the term "LGBT," but many of them did refer to a need to help young people who struggle with Church teaching on sexuality or, more explicitly, those who experience "same-sex attraction."

The English-B group said that it "discussed the issue of Catholics who experience same-sex attraction or gender dysphoria," which refers to believing one's biological sex does not correspond to his or her true identity.

The group asked that the synod's final document include "a separate section for this issue and that the main objective of this be the pastoral accompaniment of these people which follows the lines of the relevant section of the Catechism of the Catholic Church." The catechism

teaches that homosexual activity is sinful, but that homosexual people must be respected and welcomed.

The English-D group said it, too, “spent a good deal of time reflecting on the motif of the Church’s stance of welcome and inclusivity. We fully and enthusiastically acknowledge that the Church of Jesus Christ reaches out in love to absolutely everyone.”

“No one, on account of gender, lifestyle or sexual orientation, should ever be made to feel unloved, uncared for,” the group said. “However, as St. Thomas Aquinas specifies, love means ‘willing the good of the other.’ And this is why authentic love by no means excludes the call to conversion, to change of life.”

The group also echoed a sentiment shared by other groups that through the synod, the speeches and the contributions of the young adults present “it became eminently clear that young people crave holiness of life and desire practical training that will help them walk the path of sanctity.”

The English-C group, like many others, noted that while the synod can provide general suggestions for listening to young people and involving them in the life of the Church, individual parishes and dioceses will need to find specific ways to put those suggestions into practice.

“We suggest that episcopal conferences be strongly invited to take up the results of the synod and engage in a similar process of reflection in their own milieus, even including non-bishops in the deliberations, as this synod has done,” the group said.

A HUMAN BEING HAS SO MANY SKINS INSIDE, COVERING THE DEPTHS OF THE HEART. WE KNOW SO MANY THINGS, BUT WE DON'T KNOW OURSELVES! WHY, THIRTY OR FORTY SKINS OR HIDES, AS THICK AND HARD AS AN OX'S OR BEAR'S, COVER THE SOUL. GO INTO YOUR OWN GROUND AND LEARN TO KNOW YOURSELF THERE
MEISTER ECKHART

ZEMŘELI

V neděli ráno 5. srpna 2018 si Bůh k sobě vzal **Libušku Čačalovou – Burjetkovou**. Po ročním léčení podlehla zášládné nemoci a zesnula doma za přítomnosti milujícího manžela a dcery Nicole, ve věku 67 let. Libuše se narodila v Mikulově 15. září 1950. Rodina byla pronásledována režimem a její otec právník Jaroslav Čačala byl vězněn jako odpůrce komunistického teroru a v roce 1964 zemřel ve věku 54 let.

Pa maturitě Libuše vystudovala psychologii a na universitě J.E. Purkyně (nyní Masarykova) v Brně a pracovala jako poradenský psycholog. Už v té době se věnovala poezii a v roce 1977 po dramatickém útěku z Československa přes Kypr do USA, kde žila 2 roky v Nebrasce a pak v Clifton Parku, NY. Zde vydala svou první sbírku básní „DOTEKY.“ Též pracovala několik let jako psycholog v rehabilitačním ústavu a stále se věnovala poezii. V edici PmD v Německu vyšly její další dvě sbírky v češtině (Popravy a vzkříšení a Milostný Acord) a její výbor poezie „Kingdom of Pebbles“ byl oceněn moravským básníkem Oldřichem Mikuláškem. Literární kritik František Všeticka z Olomouce ji zřadil mezi přední české básníky ve své knize Fenomém Formy – vydané 2018 pod názvem Cyklus Libuše Čačalové z Washingtonu, D.C.. S naší milovanou jsme se rozloučili 17. srpna 2018 a je pochována na hřbitově Panny Marie ve Waterford, NY. Pozůstalí Dr. Miro Burjetka a dcera Nicole prosí o modlitbu za ni.

Nezbytné

Libuše Čačalová - Doteky

Podzimní sladkost,
náprstek nevinny...

Směněno.

Nepoznám nikdy tvář
nejmenších mučedníků.
Bývá jich tucet do sklenice,
když střípky vypadnou
z okružní slasti.

Vy něžné pečeti ponížení,
za co těch okvětních lístků?
Na dně řeky,
na strunách lyry bolestné
čeká mně stanice
“U cizích zázraků”.

Vzpomínka na vzácného člověka.

4. října 2018 nám všem odešel na věčnost náš dlouholetý přítel **Alfons L. Brož**. Měl za sebou 88 let života naplněného prací a láskou ke všem, které potkal; a také 55 let šťastného manželství s jeho Jackie.

Naše rodina poznala "uncle Al" (jak jsme mu po celý čas říkali) v roce 1985, nikde jinde než v České národní kapli ve Washingtonu, D.C.. Ihned jsme si ho a Jackie zamilovali a doslova 'adoptovali'. Oni sami měli tři dorůstající děti a postupně se stali kmotry třem z našich dětí. Od té doby jsme se cítili jako rodina.

Al byl pro nás vzorem opravdového gentlemana, člověka, který měl vždycky pro nás čas, vždy s jeho typickým jemným úsměvem, vždy ochotný pomoci nebo poradit, člověk spravedlivý a dobrotivý. Jako všichni, kteří ho poznali, tak i my si budeme do smrti uchovávat nejkrásnější vzpomínky na něj. Zákeřná nemoc Parkinson mu zkřížila cestu před mnoha lety, ale ani potom s přibývajícími potížemi jej neopustil jeho úsměv a jemný humor. Jak jen mohl, poslouchal české polky a valčíky z Texasu a přitukl si skleničkou vína, to byly jeho vzpomínky na zemi, ze které pocházel jejich rod. Al byl člověk, který dosáhl vojenské hodnosti plukovníka a diplomatické kariery, pracoval v Bílém Domě, na amerických ambasádách v Berlíně a v Praze, a přesto zůstal člověkem s nohama na zemi, opravdovým a nezištným. Pro nás, české katolíky v Americe, byl navíc drahý tím, že byl i jedním ze zakladatelů České Národní kaple ve Washingtonu, D.C., kde jsme se setkávali, a kde po mnoho let všechno vedl. Dear uncle AL, kdykoliv navštívíme naši kapličku, vždycky tam v modlitbě u matičky Svatohostýnské vzpomeneme na Tebe a budeme se těšit, dá-li Bůh, na setkání v nebi.

Marta Hnizdova

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Joseph A Kocab, Marek and Elizabeth Dospel, Alexander Dolinay, Alena Kanka, Ferdinand Jurena, Anna S Kooser, Pat and Ed Babor, Greta Bunza, Olaga Chalas, Hedvika Kratky

Bylo tomu právě čtyřicet let, kdy se ve Vatikánu ozvala slova: "Habemus Papam! Eminentissimum ac reverendissimum Dominum, Dominum Carlum, Sancta Romana Ecclesia Cardinalem Wojtyła, Qui sibi nomen imposuit Joannes Paulus II."

Dne 16. října 1978 byl na Petrův stolec zvolen Karol Wojtyła. Vybral si jméno Jan Pavel II. a byl prvním slovanským a po 455 letech také prvním neitalským papežem. Jeho pontifikát nelze popsat jen pár slovy. Zmínit ale jistě můžeme jeho mariánskou úctu, která se projevila i ve znaku, který si zvolil, a hesle "Totus Tuus", "Celý Tvůj".

Velký ohlas vzbudilo kázání Mons. Petra Piťhy, které pronesl na svátek sv. Václava v pražské katedrále. Mluvil v něm "o novém zákonodárství" ve spojení s Istanbulskou úmluvou, která zatím čeká na podpis poslanců. "Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravně-výchovných pracovních táborů vyhlazovacího charakteru. (...) Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu, vy budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat," uvedl při bohoslužbě, kterou celebroidl P. Jan Balík a koncebroval kardinál Dominik Duka. Ten také Mons. Piťhu podpořil poté, co na něj Česká ženská lobby podala trestní oznámení pro podezření z šíření poplašné zprávy. "Jako předseda ČBK vyjadřuji podporu Mons. Petrovi Piťhovi v souvislosti s kázáním proneseným na svátek sv. Václava v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Zároveň konstatuji, že se nic nemění na oficiálním stanovisku ČBK ve věci Istanbulské úmluvy," uvedl kardinál Duka. Kázání zhlédlo na portálu YouTube už více než 35 tisíc lidí.

Textem s titulkem "Prodavači strachu" reagoval na kázání Mons. Tomáš Halík v sobotních Lidových novinách. "Podle evangelia máme být služebníky radosti a šířiteli naděje; když kněz místo zvěstování evangelia dává průchod svým depresivním náladám, straší lidi chorobnými vizemi zkázy a nenabízí žádné jiné východisko, než obrnit hranice a střílet na všechny strany, pak místo pokrmu dává jedovatého hada," napsal Halík. Podobně se k celé záležitosti staví i proděkan Katolické teologické fakulty UK P. Benedikt Mohelník. "Katedrála je první kostel pražské diecéze, navíc je tam kaple svatého Václava. Konfrontační až agresivní rétorika, která v kázání zaznívala, je naprosto nepřijatelná a poškozují obraz církve," uvedl někdejší provinciál dominikánů Mohelník. Svou reakci připojil na Facebooku též biskup Václav Malý: "Některé známé osobnosti katolické církve se vyjadřují úzkoprsě k výzvám současnosti. Jsou jakoby uhranuti např. tématem genderu. Vyvozují ze svého vnímání katastrofický obraz budoucnosti. Chybí nadhled a Ježíšovo srdce. My křesťané nechceme přehlížet otazníky současnosti, lacině chlácholit davy, ale naším posláním je především nevtíravě šířit evangelijní radost a naději."

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci listopadu: Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Mons. Peter Esterka, biskup 14. listopadu, Zoe Eva Gulasi 14. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Josef Gulaši 21. listopadu, Marek Hnizda 27. listopadu, Barbora Valerio 27. listopadu, Jan Bartuněk 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Broz 29. listopadu, Marcel Wartownik 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Kršková 30. listopadu.

Zvláště 1. až 8. listopadu a potom po celý měsíc budu při mších svatých vzpomínat a modlit se za naše zemřelé. Seznam zemřelých, které chcete při mších svatých vzpomenout pošlete na adresu:

Rev. Antonín Kocurek 11006 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375

úmysly mší svatých v listopadu 2018

datum	úmysl	dárce
4. listopadu	Za duše v očistci (také 1. - 8. listopadu)	
5. listopadu	Za Petra Bunžu	rodina Tomečkova
7. listopadu	Za rodiče Strejčkovy a Kolasovy	rodina Kolasova
10. listopadu	Za rodinu Pončičovu	Andrew Pončič
11. listopadu	Na poděkování za 21 let života	rodina Sikorjakova
12. listopadu	Za + Tibora a Miladu Havlíkových	rodina Krupkova
13. listopadu	Za + Jiřího Smrčku a jeho bratra	Božena Smrčka
14. listopadu	For living and deceased Babor's family	Ed and Pat Babor
15. listopadu	Za + Josefa Zolmana	manželka Jaroslava
18. listopadu	Za + Zdenka Nehybku	J. a M. Nehybkovi
21. listopadu	Za + Ludmilu Chalas Di Bona	rodiče a sestra
22. listopadu	Za rodiny Kohout, Kanka a Nelson	Alena Kanka
25. listopadu	Za + JUDr. Bohumíra Bunžu	manželka s rodinou
27. listopadu	For living and deceased Koval's family	Ed and Pat Babor
28. listopadu	Za + Dia a sestřenku Barbaru	rodina Kolasova
29. listopadu	Za + Alfonse Brože	rodina Hnizdova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Shining Star 2018

Paní Anička Hlavatá převzala z rukou našeho diecézního biskupa Mons. Nicholase DiMarzio “Shining Star” jako poděkování za mnoholetou pomoc při utváření české a slovenské komunity při kostele Panny Marie Karmelské v Astorii, NY. Slavnostní večere v pátek 12. října se zúčastnilo také několik biskupů z naší diecéze.

U stolu naší oslavenkyně sedělo dalších jedenáct hostů z naší komunity a její rodiny. Jménem celé krajanské rodiny při kostele v Astorii se připojují ke gratulaci a poděkování pana biskupa. Poděkování také patří její dceři Mileně, která svou maminku ochotně do kostela vozí. *Fr. Antonín*

